

*Vše, co je v člověku krásné,
je očima neviditelné.*

Antoine de Saint - Exupéry

KAREL

V Prostřední Nové Vsi mezi splavem na Javorce a kovárnou Josefa Václavíka byl travnatý plácek. V padesátých letech na tomhle fleku občas cirkusáci rozložili své menší šapitó. Dnes je tady slušně veliký barák Stehlíkových a za barákem les břízek.

Pro nás, kluky, travnatý plácek sloužil coby fotbalové hřiště. Kopat s námi chodil i borec o deset let starší, urostlý kolohnát, silný chlapík. Kličku nikdy neuměl, techniku jakbysmet. Válcoval a ničil nás svou ohromnou silou. Jednou rukou přepral tři malé kluky, to když jsme zrovna nečutali. Bydlel s rodiči a dvěma bratry v hospodářském stavení u mohutných kaštanů. Sedlácká rodina. V mládí dostal zápal mozkových blan a od šesti let byl celých devět roků v Praze. V ústavu pro hluchoněmé. Ve dvaceti tahal s koněm po úzkokolejce vozíky rašeliny z Bažantnice do Anenských lázní. Dřel na poli i kolem stavení.

Karel Bareš

Fotbal mu učaroval. Mnohdy byl jediným divákem. To když hustě přšelo a kopali žáci. Vrazili mu do ruky i pomezní praporek. Jak byl balón v autu, zvedl Karel praporek. Pak ukázal, že bude vhazovat ten ze soupeřů, který byl první u zakopnutého míče. Ofsajdy nemohl poznat, ani ty čtyřmetrové.

Naprostý obětavec. Obrovské kufry tahal k autobusům a od autobusů na hřiště. Tyhle kufry, loďáky plné kopaček a dresů všech bělohradských mančaftů se nedají spočítat. Karel, to byly tuny výstroje.

Na bělohradském fotbaláku u Bažantnice je většinou mezi prvními. Když mě vidí, už běží s nataženou pravicí. Stisk chlapsky silný. Čekám, že mi rozdrť pravačku. Ptám se: Karle, kolik? Kolik to dneska bude? A z jeho skoro němých úst chytám: Třííí - nula, súúúú! A ukazuje tři zdvižené prsty. A je

jedno, koho máme za soupeře. Miletín, SK Jičín či pražskou Spartu s Blažkem a Řepkou...

S hokejem je obdobná situace jako s fotbalem. Jenom ta výstroj je těžší. „Nikdy jsem netáhnul betony a ostatní brankářskou plnou polní. To zařídil Karel,“ tvrdí po letech gólman Franta Rachota. A stejně hovoří i další ochránci bělohradské hokejové svatyně: Ruda Bém, Karel Vydra a Láňák Jirka Dědek, který jako žáček začínal za naší sokolovnou.

K tahání výstroje přidává Karel vyhrnování sněhu z ledu a pomoc při vybírání vstupného. To byl na nás kluky hodně přísný. Súúúp, platit. A už jsme lovili korunu z kapsy.

Biograf, další Karlova láska. Dnes již biograf zdaleka tolik nefrčí. Ve slavných dobách seděl Karel dobrou hodinu před začátkem na širokých kamenných deskách schodů sokolovny, bijáku. Pod ním zahrádka s deskou legionáře Jana Beneše, co padnul koncem první války ve Francii. Promítat se mohl jakýkoliv film. Černobílý, barevný, trhák či propadák. Karel a kino spolu ladily, takovou věrnost místnímu bijáku měly snad jenom paní cukrářová Liduška Mistrová a paní Berná.

Legendární farář místního kostela Mokrá nechával Karla o nedělní ranní bohoslužbě rozsvěcet kostel. Karel si to moc považoval. Vstával v šest ráno a o půl sedmé byl před kostelem. Neděli co neděli. V mládí dokonce dělal Karel partáka malých ministrantů. V sakristii vybral dva tři ministrantíky a ostatní vyhodil. Nakopal je do zadku a přitom na ně volal: Súúp, súúp, véén!

„O sedmdesátinách dostal Karel sedmnáct bonboniér. Ty má on hrozně rád. Čokoládové bonbóny v pytlíku, to není ono. Největším dárkem pro něho je bonboniéra. Svetr, košile, tisícovka - s tím u něho neuspějete. Občas se ve svém stavení dívá na televizi. Většinou na fotbal, před sebou na stole má bonboniéru,“ vypravuje mi Karlova švagrová Jaroslava Barešová, jeho dobrá duše.

„Snad má Karel od malička strach z doktorů, z bílého pláště. Když přijde k nám na středisko, tak mám pro něho připravenou nějakou sladkost, bonbony, sušenky. Hned se cítí líp,“ hovořím o Karlovi s obvodní sestrou Jiřinkou Růžickovou.

Karel - fotbal, hokej, biograf, kostel i bonboniéry. Myslím, že nejlíp však sedí spojení - Karel a lidé. Když jedu na kole kolem stavení Barešových, tak se často mrknu na zápraží jejich stavení. Při dobrém počasí tady na lavičce sedí Karel. Rukou Karla zdravím. I on zdvihá pravici na pozdrav. Karel má rád lidi, je rád mezi nimi. Váží si lidí, jež si váží jeho. Lidé znají jeho, on zná je. Ve velkém městě by byl ztracen. Jak ten Otík z filmu Vesničko má středisková.

Karlovi není rozumět.

Jde mu však porozumět.